

SPÁLENÍ NEBO SPÁSA

(Krnov, 26.6.2022)

I.čtení: Jonáš 4

II.čtení: evangelium podle Lukáše 9,51-56

Bavil jsem se před časem s jedním kamarádem, nekřesťanem, který ovšem přemýšlí o víře. A v hovoru jsme přišli na téma zla ve světě, dětí umírajících ve válkách a podobných... a onen kamarád řekl, co si asi myslí spousta lidí: „Kdyby byl Bůh, musel by tomu přece nějak zabránit! Zlikvidovat ty lumpy, pořádně s nimi zatočit!“

Zvláště v současné době, kdy máme válku za humny a kdy denně slyšíme, kolik lidí v ní zbytečně umírá a trpí, mnoho lidí přemýšlí tímto způsobem.

Je to vážná připomínka a asi na ni nemáme jednoduchou odpověď.

Navíc to vypadá lákavě snadno: zatočit nějak s těmi, kdo mají všechno zlo ve světě na svědomí.

Jenže když jsem se nad tím zamyslel, zjistil jsem, že to vůbec není tak jednoduché.

Co bychom vlastně chtěli, aby Pán Bůh s těmi lumpy udělal? Jak si představujeme, že s nimi zatočí?

Vyhledit je z povrchu zemského na způsob Sodomy a Gomory? Jenže kdo by tady pak zůstal? Našlo by se mezi námi deset spravedlivých, kdyby po nich Pán Bůh začal pátrat? Nebo by byly trestány jen některé viny? Jen smrtelné hříchy? Podle čeho by se hodnotila závažnost zločinu? A kdo by rozsuzoval, který zločin je ještě potrestáníhodný a který už nestojí za zmínku?

Anebo by Pán Bůh mohl zasáhnout do naší mysli a vytlačit z ní nějak náklonnost a ochotu ke konání zla? Jenže jak by to mohl provést, aniž by omezil naši svobodu myšlení a rozhodování? Staly by se z nás loutky, konající dobro proto, že nic jiného dělat nemohou. Je to to, co bychom chtěli?

Co tedy má Pán Bůh s lidmi dělat?

V obou přečtených příbězích to vidíme: Jonáš i učedníci v tom mají jasno. Ninivané jsou beznadějně zkažení... a vesničané v Samařské vesnici taky odmítli Ježíše – velkého učitele, snad Mesiáše – docela tvrdě.

Obojí si zaslouží oheň s nebe!!!

V Bibli pro to mají i precedens – Ninivané Sodomu a Gomoru, samařská vesnice proroka Eliáše, který pálil vojáky, co ho přišli zatknout.

Jsou proti nám, zaslouží si krutý trest, možná i likvidaci.

Spousta lidí dnes vyznává přesně tuto filozofii. Nejsi s námi, nemám tě rád. Možná mi nějaká zavedená pravidla humanity nedovolí tě zlikvidovat fyzicky, ale přinejmenším si nad tebou myju ruce a je mi úplně ukradené, co se s tebou stane...

Jonáš sedí nad městem, učedníci nad vesnicí, a my zpovzdálí pozorujeme se škodolibým potěšením, jak se někdo nám nemilý koupe ve svých problémech.

Hospodin Bůh – a jeho Jediný Syn Pán Ježíš k věci přistupují úplně jinak.

V obou případech posílá k těm lidem Pán Bůh svého posla a své Slovo. Poprvé je to prorok Jonáš, podruhé průvodci a následovníci Pána Ježíše.

Pán Bůh dává lidem signál, znamení, výzvu – aby se napravili a aby změnili své smýšlení.

Je zvláštní, že v obou případech sami ti, kdo nesou tuto výzvu, jí nerozumějí. Chtějí ty vzpurné likvidovat a těší se na zadostiučinění, které přijde s potrestáním zlotřilců.

Jenže – jak se může někdo těšit ze smrti druhých? Nebo z jakéhokoli postižení, trestu? Není taková škodolibost právě známkou naprosté nedospělosti ve víře? Není takové jednání

známkou naprostého nedostatku lásky, o které se v Písmu píše, že se nikdy neraduje ze špatnosti?

Jak je možné, aby se člověk, který se honosí označením křesťan, dožadoval utrpení nebo dokonce smrti druhého – byť možná beznadějněho hříšníka? Jak by bylo možné, aby člověk spasený láskou Boží, jásal nad neštěstím svého bližního?

Vždycky mě děsí, když křesťané s nadšením ohlašují pekelné tresty, které postihnou nevěřící a nekající hříšníky...

Jonáš dostává příklad jakéhosi břečťanu – je mu ho líto víc než lidí (přitom to paradoxně byl nejjedovatější keř na světě! Skočec obecný, s ricínovým jedem...)

Jonáš seděl ve stínu křoviny, ale ta pak ze dne na den uschla a už nestínila. Jonášovi chybělo ono houští víc než všichni lidé z Ninive...

A Bůh se ho (a taky nás) ptá, jestli to je v pořádku. Jestli jsme opravdu lidmi k Božímu obrazu, když pro nás rostliny, zvířata nebo věci znamenají víc než naši spolubratři a spolusestry.

Jonáš byl zklamaný z uhynutí skočce, se kterým neměl žádnou práci.

Jak by Pánu Bohu nemělo být líto lidí, se kterými měl tolik práce a námahy a do kterých vložil tolik očekávání?

Vždyť pořád je naděje, že se něco změní; člověk není neměnný, každý nějak roste a dospívá a poznává víc a mění názory...

Vzpomeňte si poctivě, jaké názory jste měli v patnácti letech, jak se změnily v pětadvaceti či třiceti, a kde jste v padesáti...

Hospodin každému člověku dává naději.

Pán Ježíš to říká jasně: Syn člověka nechce hubit, ale zachraňovat.

Jen proto, že je někdo jiný než já, si ještě nezaslouží mé odsouzení. Dokonce ani když je to zjevný hříšník, nemusí být beznadějný. Kdo ví, co jej k jeho postoji dovedlo, kdo ví, co budovalo jeho charakter, kdo ví, co by se ho jednou mohlo dotknout natolik, aby jej to od základu změnilo...

Hospodin neuvažuje o člověku v horizontu okamžiku, nýbrž v rozpětí let. A trpělivě čeká – jako sadař na svůj fíkovník.

Proč nedokážeme být jako on? Vždyť každá změna potřebuje čas... Děti ve škole se taky nenaučí hned kvadratickou rovnici nebo integrály, ale musí se učit postupně.

Pán Bůh dává každému naději na změnu, čas k pokání.

Pokání = změna smýšlení.

Ninivané se obrátili – k zlosti a překvapení Jonášovu; kdo ví, možná Samařané taky po letech pochopili Pána Krista a přijali jej za svého Spasitele...

Možná i ti, kdo nám nejvíc jdou na nervy, jednou dospějí ke změně...

Modleme se za ně a neproklínejme.

Naše modlitba má jistě moc spalovat a ničit... ale je lehčí bořit než stavět.

Když učedníci žhnuli touhou předvést moc, která jim byla svěřena, tím, že zničí ne-přátelsky naladěné lidi ve vesnici, Ježíš jim ostře říká: „Nevíte, jakého jste ducha!“

Ten, kdo rozsévá smrt a utrpení, ten, kdo je lhostejný a bezcitný vůči druhým lidem, ten nemá Ducha Božího.

Ježíš poslal učedníky roznášet pokoj, ne soud a zkázu.

Šířme tedy pokoj a radujme se tam, kde je ho dosaženo.

Pane Ježíši, přišel jsi lidi zachraňovat a ne zahubit. Děkujeme Ti za to.

Odpusť nám naši bezcitnost a lhostejnost vůči druhým, odpusť nám naši škodolibost; a prosíme, proměňuj nás svou láskou a svým Duchem svatým. Dej ať jsme plní Tvého Ducha, Ducha naděje a víry a lásky.

AMEN